

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko UPS Europe N.V./S.A. un UPS Deutschland Inc. & co OHF iesniedza 2004. gada 12. jūlijā

(lieta T-284/04)

(2004/C 251/45)

(tiesvedības valoda – angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 12. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla UPS Europe N.V./S.A. un UPS Deutschland Inc. & co OHF, Brisele, (Beļģija), ko pārstāv T. R. Ottervanger un A. S. Bijleveld, advokāti.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas 2004. gada 13. aprīlī pieņemto netiešo lēmumu par atkārtota piekļuves pieteikuma atteikumu noteiktiem dokumentiem;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija ar 2001. gada 20. marta⁽¹⁾ lēmumu nolēma, ka Deutsche Post AG ar savām darbībām pasta piegāžu pasūtījumu nozarē ir pārkāpusi EK līguma 82. pantu. Tā pieprasīja, lai Deutsche Post AG izveido atsevišķu filiāli šiem pakalpojumiem, kā arī ievieš transparentu un uz tirgus cenām balstītu cenu sistēmu starp Deutsche Post AG un šo filiāli. Ievērojot šīs prasības, Deutsche Post AG katru gadu bija jāinformē Komisija par šo pienākumu īstenošanu, ko tā veica ar 2003. gada 22. maija vēstuli. Prasītāji, kuri arī darbojas šajā pat ekonomikas sektorā, pieprasīja un ieguva šīs 2003. gada 22. maija vēstules nekonfidenciālu versiju. 2003. gada 20. oktobrī, prasītāji prasīja Komisijai piekļuvi līdzīgai informācijai par vidējām iekšējām transfertcenām, kuras Deutsche Post AG piemēroja tās filiālei, proti, informāciju, kas netika atklāta minētajā nekonfidenciālajā 2003. gada 22. maija vēstulē. Tāpat tie pieprasīja piekļuvi ziņojumam un aprēķinam, kas saskaņā ar šo pašu vēstuli, tika iesniegti Komisijai 2001. gada 16. novembrī. Šis pieteikums tika iesniegts pamatojoties uz Regulu 1049/2001⁽²⁾ (OV L 145, 31. 05. 2001., 43. - 48. lpp.). Prasītāji atkārtoja savu 2003. gada 18. novembra pieprasījumu un 2004. gada 13. aprīlī iesniedza atkārtotu pieteikumu. Ar 2004. gada 21. aprīļa vēstuli, Komisija apstiprināja atkārtotā pieteikuma saņemšanu un norādīja, ka tā ir konsultējusies ar Deutsche Post par pieprasīto dokumentu komerciālās informācijas slepenības pakāpi. Nesaņemot nekādu turpmāku atbildi, prasītāji uzskata, ka ar to Komisija netieši nolemj noraidīt piekļuves pieteikumu un lūdz Pirmās instances Tiesu to atcelt.

Pamatojot savu prasību, prasītāji atsauca uz regulas 1049/2001 pārkāpumu, apgalvojot, ka neviens no 4. pantā minētajiem izņēmumiem nav piemērojams un tādējādi pieprasīto piekļuvi vajadzēja nodrošināt. Tie arī izvirza Komisijas pienākuma pārkāpumu atbilstoši EKL 253. pantam sniegt lēmuma pamatojumu. Prasītāji apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulu 1049/2001, nedz sniedzot atbildi noteiktajos termiņos, nedz pamatojot piekļuves atteikumu. Visbeidzot tie apgalvo, ka Komisija pati ir pārkāpusi sava reglamenta procedūras noteikumus, kas grozīti ar Komisijas 2001. gada 5. decembra⁽³⁾ lēmumu. Saskaņā ar prasītāju teikto, Komisijai vajadzēja pabeigt konsultācijas ar Deutsche Post un pieņemt lēmumu 15 darba dienu laikā.

⁽¹⁾ Komisijas 2001. gada 20. marta lēmums par EK Līguma 82. panta piemērojamības procedūru, COMP/35.141, Deutsche Post AG (2001/354/EK), OV L 247, 27. lpp.

⁽²⁾ Eiropas parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem.

⁽³⁾ Skatīt OV L 345, 29.12. 2001., 94. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste iesniedza 2004. gada 9. jūlijā

(lieta T-286/04)

(2004/C 251/46)

(tiesvedības valoda – angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 9. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko iesniedza Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kuru pārstāv R. Thompson, QC, un S. Grodzinski, barristers, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas lēmuma 2004/451/EK par dalībvalstu izdevumu, kas tiek finansēti no Eiropas Lauksamniecības virzības un garantiju fonda, kontu dzēšanu par 2003. finanšu gadu, kas paziņots kā dokuments K(2004) 1699⁽¹⁾, 2. pantu, ciktāl tas attiecas uz Rural Payments Agency, Department of Agriculture and Rural Development, Forestry Commission un Countryside Council for Wales kontiem;

— nospriest, ka lēmums nodalīt Scottish Executive Environment and Rural Affairs Department norēķinus ir nelikumīgs, ciktāl tas pamatojas uz Komisijas VI Ģenerāldirektorāta (Lauksaimniecība) 1998. gada jūlijā izdotajās Vadlīnijās Nr 8 noteiktās izlases veikšanas metodoloģijas neievērošanu;

— piespriest Komisijai segt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas lēmums 2004/451 tika pieņemts Padomes Regulas (EK) Nr. 1258/1999 ⁽¹⁾ par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu ietvaros. Ar apstrīdēto 2. pantu Komisija nolēma citu starpā nodalīt arī maksātāju, uz kuriem atsaucas prasītājs, kontus, un tos pakļaut vēlāk pieņemamam dzēšanas lēmumam.

Prasītāja apgalvo, ka, ciktāl tas attiecas uz šiem maksātājiem, lēmums nodalīt to kontus tikai pieņemts, pamatojoties tikai vai pārsvarā uz to, ka izlases veikšanas metodoloģija, ko audita ziņojuma un 2003. gada kontu sertifikātu sagatavošanai izmantoja Apvienotās Karalistes National Audit Office, atšķiras no izlases veikšanas metodoloģijas, kuru izmantot iesaka Vadlīnijas Nr. 8.

Pamatojot savu prasījumu, prasītājs pirmkārt apgalvo, ka Komisijai nav tiesisku pilnvaru pieprasīt, lai valsts sertificējošās iestādes ievērotu Vadlīnijās noteikto metodoloģiju, ja tā akceptē, ka kritēriji, ko nosaka Regula Nr. 1258/1999, kā arī Regula Nr. 1663/1995 ⁽²⁾, ir tikuši izpildīti. Prasītāja arī apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi tiesisku maldību, interpretējama savas pašas Vadlīnijas kā saistošu tiesību avotu. Pat, ja pretēji prasītājas uzskatam, tiktu nolemts, ka Vadlīnijas principā var noteikt saistošus tiesību noteikumus, prasītāja argumentē, ka tās ir, mazākais, neviennozīmīgas, un ka Komisijas interpretācija ir pretrunā ar tiesiskās drošības principu. Prasītāja arī apgalvo, ka, ņemot vērā šīs lietas ģenēzi, Komisijas rīcība, mēģinot uzspiest savu Vadlīniju Nr. 8 interpretāciju, ir pretrunā ar tiesiskās palāvēības ievērošanu. Bez tam, Komisijas mēģinājums kontrolēt veidu, kādā Apvienotās Karalistes National Audit Office izmanto savu ieskatu, ir, pēc prasītājas domām, pretrunā ar EK līguma 5. panta noteikto un Regulas Nr. 1663/1995 3. panta 1. punktā ietvertu subsidiaritātes principu. Visbeidzot, prasītāja uzskata, ka, ciktāl Komisija varētu apgalvot, ka strīdīgais lēmums pamatojas uz citiem apsvērumiem, tas nav spēkā, pamatojoties uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

⁽¹⁾ OV L 155, 30.4.2003., 129. -133. lpp.

⁽²⁾ OV L 160, 26.6.1999., 103. -112. lpp.

⁽³⁾ 1995. gada 7. jūlija Komisijas Regula (EK) Nr. 1663/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 729/70 attiecībā uz ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas procedūru, OV L 158, 8.7.1995., 6. lpp.

Prasība pret Reģionu komiteju, ko Kris Van Neyghem iesniedza 2004. gada 15. jūlijā

(Lieta T-288/04)

(2004/C 251/47)

(Tiesvedības valoda: nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 15. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Reģionu komiteju, ko cēla Kris Van Neyghem, ar dzīvesvietu Tienen (Beļģija), kuru pārstāv Dirk Janssens.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt lēmumu 87/03;

— atcelt jebkuru šajā saistībā vai izrietoši no šī pieņemto lēmumu;

— paaugstināt prasītāju B1 kategorijā vai vismaz B4/4;

— piespriest Reģionu komitejai segt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs kopš 2002. gada 1. decembra ir Reģionu komitejas ierēdnis. Viņš apstrīd 2003. gada 26. marta lēmumu, ar kuru viņš tika ieskaitīts B5 kategorijas 4. pakāpē.

Savas prasības atbalstam prasītājs norāda uz apstrīdētā lēmuma pamatojuma trūkumu un Statūtu 5. panta 3. daļas un 31. un 32. panta pārkāpumu, kā arī vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Caremar S.p.A. un citi iesniedza 2004. gada 19. jūlijā

(lieta T-292/04)

(2004/C 251/48)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 19. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Caremar S.p.A. un citi, kuru pārstāv Gian Michele Roberti, Alessandra Franchi un Guido Bellitti, advokāti.